

Den olycklige emigranten

"Ångervisan"

Jag står, en främ - ling i Ny - a Värld - den, långt från hem. Jag
äls - kat nö - jen och sökt blott flär - den och fun - nit dem. Men
blott be - dräg - li - ga ä - ro de, och ef - ter - åt först fick jag det se.

Jag är nu skild ifrån fosterjorden,
i jämmer bragt.
Jag har ej lyssnat till goda orden,
som man mig sagt.
För den skull står jag en usling här
likt kastat vrak uppå öde skär.

Jag tänkte blott att få rikdom skörda,
som lyckan gav.
I stället fick jag en tyngre börda,
en tiggarsstav.
Jag kunnat vara förutan den,
till släkt och syskon jag vill igen.

Min barndomstid som nu är förliden,
får jag ej mer.
Mot nya dar förs jag fram i tiden
som andra fler.
Likt flyktingen från sin lugna strand
av stormen drives till okänt land.

Ack när jag tänker på flydda dagar,
på mor och far,
och mitt samvete mig då anklagar
var gång jag har
emot föräldrarnas vilja gjort
olydig varit som jag ej bort.

Ja, mina syskon och barndomsvänner,
de finns ej här.
Här är knappt någon som mig känner
som fordom där.
För min olydnad har jag förstått,
att jag fått skörda det jag utstått.

Min kära hembygd och barndomsställen
jag saknar här.
Där som så ofta jag lekt om kvällen,
ja även där,
min barndomsskola, den, som jag lärt
det som för mig är så dyrt och kärt.

Jag ville hem om blott mynt jag hade,
nu kan jag ej
en timme räknas ibland de glade.
Ack nej, ack nej!
O hem du är ju min högsta skatt,
på vilket förr jag ej värde satt!

Adjö I skogar, I berg och dalar,
I bäckar små.
Där jag har haft många glada dagar!
Jag får ej gå
till fadershuset i Svea land
att trycka syskons och vänners hand.